

— А що? — злякався Сан Санич, який дуже любив свою дружину.

— Ти Козоріг, — сказала вона.

— Чого це? — образився Сан Санич.

— Не в тому сенсі, — пояснила дружина, — за гороскопом.

— Ну і?.. — не врубався шефуля.

— Ти читав прогноз для Козорогів на суботу, тобто на вчора?

— Звісно, читав, — я ж шеф-редактор, — збрехав Сан Санич.

— І що? — наполягала дружина.

— І нічо... — знизав плечима шефуля.

— А де? Де? Йокелемене...

— Що де? — геть розгубився Сан Санич.

— Обіцяна сексуальна активність!!!

— Чого?..

— Там було написано, що в суботу Козороги будуть сексуально активні, а ти ліг і відразу ж захріп... Я навіть нову білизну вдягла... Ти хоч помігив, якого вона кольору?

— Ніби рожевого? — зовсім убито спитав шефуля.

— Ну, Козоріг... — процідила крізь зуби дружина і грюкнула дверима.

Словом, уранці астролог і вилетів.

Зрештою, на цьому мої невдачі могли б і скінчитися, якби Сан Санич не сказав: «Доки газета не знайде нового астролога, його обов'язки тимчасово виконуватимеш ти. Але, чуваче, запам'ятай: жодної сексуальної активності».

Тож останні дві з половиною години я тільки те й робив, що висмоктував із пальця астрологічні прогнози. Без жодної сексуальної активності, звісна річ...

По обіді Сан Санич покликав мене «на килим». Я саме застряг на горезвісних Козорогах і ніяк не міг зрушити з місця, бо просто не уявляв, який у цих тупих упертих тварин може бути астропрогноз без жодної сексуальної активності. «Усе, — подумав я, — настав капець...» — і відчинив двері кабінету.

— Слухай, Базе, — він перейшов одразу до справи, — хочеш двісті баксів за пів дня?

— Мокруха, так? — поцікавився я.

— Ні, шоубізнес...

— Що завгодно, тільки не довбані Козороги.

— Що-що? — перепитав шефуля.

— Нічого-нічого. Кажу, мене через сонячне затемнення цілий день кумарить.

— Значить, так, — буркнув шефуля, — сонячне затемнення ще не почалося, тож забудь про своїх довбаних Козорогів, збирай манатки і дуй у 163-тю школу.

— Куди-куди?

— 163-тя школа, — повторив він по складах.

Правду кажучи, слово «школа» викликало в мене майже ті самі асоціації, що і словосполучення «сексуальна активність» у Сан Санича. У дитинстві я був дуже непосидючий і в більшості справ, які мені доводилося робити, обламувався вже після першої ж невдачі. Так було і з навчанням. Коли

я пішов у перший клас, мене вистачило майже на пів року, аж довелося писати першу в моєму житті контрольну з російської. Контрольна складалася з одного-однісінького слова, яке нам видавали на карточках. Від нього треба було утворити множину... І от мені трапилося слово «сук». Не задумуючись, я написав поряд «суки» (хто би міг подумати, що правильно буде «сучья») і здав... За що мені поставили двійку; для чого викликали до школи батька — я так і не зрозумів, але на навчання вирішив забити вже тоді, не чекаючи, доки воно принесе ще якісь неприємні сюрпризи. З наступної моєї школи, а їх я змінив не мало не багато чотири, так-от, із наступної школи мене вигнали через баскських сепаратистів... Я тоді був у третьому класі, буяла весна, і на нас саме чекав перший урок праці, де нам мали прищепити безмежну любов до сільського господарства і загалом до аграрного, так би мовити, світогляду. Простіше кажучи, ми мали сіяти кабачки й баклажани на пришкольній ділянці...

Але замість того, щоби читати посібник із вирощування баклажанів і кабачків, я, на лихо, знайшов у шкільній бібліотеці брошуру про баскських сепаратистів і цілу її прочитав, запоем...

Для чого у шкільній бібліотеці брошура про баскських сепаратистів, я тоді якось не задумувався. Так-от, під враженням від прочитаного я перекупив в одного мажористого старшокласника петарду, завбільшки з добрячий огірок, і, коли всі садили кабачки та баклажани, закопав її у грядку, а гніт залишив нагорі. Її я підпалив тоді, коли наша вчителька праці, загальмована Прибалтика, почала перевіряти,

чи рівні вийшли грядки. Петарда вибухнула просто в неї під ногами, а сира земля заліпила їй величезні тортівські окуляри... Я більш ніж упевнений: наша загальмована прибалтійка так би нічого й не збагнула, якби на мене відразу ж не показали пальцями дві сучки-заучки.

— Чтооооо? — спитала вона в сучок-заучок...

— Ета он вас падарвал!!! — запищала перша.

— А ви ж поставіте нам пять, за то шо ми такіє харошие? — запищала друга.

Загальмована вчителька праці хвилини чотири стояла мовчки, а тоді кинула в мій бік:

— Ідьооооом к директаааару...

— А как же ми? — запищали сучки-заучки.

З третьої школи мене випхали вже тоді, коли я навчався в дев'ятому. Я не був пацифістом, але наглухо не розумів, навіщо на фізкультурі в мирні часи потрібен норматив із кидання гранати. Ми довго сперечалися з фізруком, і тоді він покликав директора, колишнього афганця.

— Кидай, сопляк, — сказав той, — у школі ти маєш навчитися всього, навіть захищати родіну.

— Від кого? — не зрозумів я.

Від кого її треба захищати, він, схоже, теж не знав, тому буркнув:

— Кидай, бо викличу батьків.

І я кинув. Граната закрутилась в повітрі, гепнулась об футбольні ворота, зрикошетила і влучила фізрукові в ногу, розтрощивши йому великого пальця... Фігня полягала

в тому, що фізрук, судячи з усього, не був ворогом нашої батьківщини і не становив для неї жодної загрози...

Словом, я був злий на школу, тому плекав напівбожевільні плани й, зовсім природно, вирішив помститись. А що терористичний досвід баскських сепаратистів після того, як я вилетів із другої школи, почав здаватися мені не дуже дієвим, я обрав дещо іншу тактику.

По закінченні одинадцятого класу я свідомо вступив до педагогічного і вирішив знищувати ворожу систему, ставши її частиною та проводячи підривну роботу зсередини...

— Ти ще тут? — здивовано глянув із-під окулярів Сан Санич.

— Уже зник, — видихнув я.

— До речі, що за дурня з твоєю головою? — спитав шефуля, коли я був уже біля самих дверей.

— Гммм... — почав викручуватися я, — розумієте, літо скоро... Час міняти імідж...

— Імідж — це добре, — погодився Сан Санич, — але чому від тебе штиняє дустом?

Тут я вже не придумав відповіді й просто низав плечима. Шефуля ще раз скося на мене зиркнув, скрушно зітхнув, мовляв, що за редакція: астролог на якийсь біс пише прогнози зі сексуальною активністю, від передовика чогось штиняє дустом, — і суворо сказав:

— Робиш роботу — береш двісті баксів. Завтра вранці мої чесно зароблені відсотки, — «чесно зароблені» він наділив логічним наголосом, — тобто рівно половина, мають

лежати в мене на столі. А зараз щезни. І зроби щось зі своєю головою.

— Лежатимуть, зроблю, на все добре, — пошаркав ногами я, — вітання дружині, муділа, — додав я вже за дверима.

При цьому на мене недобре зиркнула секретарка — вагітна растаманка Светочка.

За п'ятнадцять хвилин я справді їхав у 163-тю школу, хоча не мав жодного уявлення, який такий шоубізнес може на мене там чекати. Можливо, там знімають шкільне порно, — думалося мені, — але навіщо тоді їм я, коли від мене штиняє дустом, а на голові — суцільне казна-що?

На мій превеликий подив, школа 163-тя виявилася зачищеною, як, зрештою, і всі порядні школи в неділю. Спочатку я навіть обламався й хотів було їхати додому, проте 100 баксів, які завтра вранці мали лежати на столі в Сан Санича, змусили мене передумати. «Ні-ні, ай лав шоубізнес», — заспокоював я себе подумки, а тим часом постукав у найближче до виходу вікно. Ефект був нульовий. Я постукав сильніше — те саме. Врешті у розпачі я кілька разів так довбонув ногою масивні дерев'яні двері, що на мене посипалася штукатурка.

І тільки після того звідкись глибоко зсередини долинула загадкова метушня. Мені чомусь здалося, що то якась велетенська риба ковтнула людину, котра тепер намагається вибратися назовні.

— Шо нада, ля? — крізь щілину прочинених дверей на мою голову підозріло вирячився старпер у побитій міллю совковій шапці-вушанці з кривою кокардою.

— Де тут у вас шоубізнес? — запитав я його.

— Шо-шо, ля? — не зрозумів він.

— Сьогодні, крім мене, ще хтось приходив? — спростив я питання.

— Да-да, — відразу ж закивав він, — там якісь підари за школою в окопі товчуться...

— Підари? В окопі? — хотів перепитати я, проте старий уже зник за дверима, і я почув, як його кроки віддаляються таємничими коридорами школи-риби.

Галіма мілітарна тема, через яку я вилетів із третьої школи, і сексуальна — точніше, зі слів дідка, гомосексуальна — активність мене зовсім не приваблювали, тож за школу я вийшов із певним острахом... Там були порожнє футбольне поле, турніки, смітник, а насамкінець я справді побачив купку людей, котрі метушилися на майданчику для допризивної підготовки юнаків. Але самих юнаків я серед них не помітив, і це почало мене стрьомати...

— Добрий день! — підійшов я до чуваків і привітався з усіма відразу. — Мене прислав Сан Саніч...

Трое з них запитально озирнулись і кілька хвилин мовчки мене вивчали. Особливо уважно дивилися ті двоє, котрі були з відеокамерами. Мені навіть почало здаватися, що вони мене знімають.

— А-а-а! Шурічег! — раптом сплеснув руками третій, котрий був без камери, а натомість мав лисий череп і якусь непевну посмішку.

«Господи, — вжахнувся я, — правду дідок казав. Такого не злякає навіть те, що від мене штиняє дустом».

— Я Сева, — підійшов до мене лисий і простягнув руку, — я тут головний. А ти, напевно, той актор, про котрого Шурічег казав. Мдя-мдя-мдя, правду казав: молодий, лице мужне... От тіки на голові в тебе ЩО?

— Літо скоро, — знизав я плечима, — час міняти імідж.

— Ну, прича в тебе попсова, але дезик прикольний, — підбадьорив мене лисий Сева.

«Ну і який він після цього натурал?» — подумав я, і мені аж мурашки по шкірі побігли.

— Як називається?

— Хто? — не зрозумів я.

— Дезик.

— «Кірі-кірі», — згадав я назву котячого шампуню.

— Треба й собі буде купити, — схвально закивав Сева лисим черепом, — ладно, роздягайся, я тобі все по ходу поясню! — раптово змінив він тему.

— Слухай, Севе, ти, здається, сказав «роздягайся», чи мені причулося? — з острахом перепитав я. — Я що, голий буду?

— Да-да, роздягайся! — кивнув він мені так, наче я зараз на прийомі в лікаря, а не посеред майданчика для допризивної підготовки юнаків.

— Я потрібен вам голий? — ставлю питання руба.

— Да, — каже Сева, — тобто Ні, — миттю виправляється він.

— Але ж ти сказав «роздягайся».

— Справді? — щиро дивується він. — Я мав на увазі «перевдягайся»...

Я напружено зітхаю, а Сева вже тягне мене вбік, до мікроавтобуса, запаркованого в кущах. Спершу я був такий

розгублений, що навіть його не помітив. З прочинених дверей мікроавтобуса, сидячи на купі картатих торб, за нами спостерігає стара швабра, а на ній стільки штукатурки, що вистачило би відреставрувати кілька архітектурних пам'яток.

— Ось, — каже Сева й підштовхує мене в плечі.

— Умгу, — багатозначно киває вона.

— Амга, — не менш багатозначно відповідає Сева.

Повна дупа — абсолютно однозначно...

Швабра починає копирсатись у своїх картатих торбах і врешті-решт дістає звідти потріпаний військовий френч, галіфе та гімнастюрку.

— А чоботи? — питає Сева.

— Чоботов нету... — знизує плечима швабра.

— Ну й ладно, — махає рукою Сева, — роз... ну тобто пере...вдягайся.

Пере...вдягатися я йду за мікроавтобус, бо робити це на очах у Севи стрьомно. Повертаюся в новому прикиді, але у кросах, — вигляд у мене відверто даунський, і для повної картини бракує тільки гранати. Сева тим часом порпається у барсетці, що висить у нього на поясі.

«Точно шукає гранату», — думаю я, та він раптом дістає з барсетки двісті баксів, і вся ця затія починає здаватися мені не такою вже і провальною. Студентське життя навчило мене розтягувати шість картоплин і три кубики бульйону на цілий тиждень, а також любити гроші... Я би не сказав, що закоханий у бабки, та, коли їх бачу, вони мені подобаються, дуже подобаються.

Севи бабки, схоже, подобалися теж, — може, навіть сильніше за слово «роздягайся». Тому, віддавши мені двісті баксів, він помітно занервувався і подріботів до чуваків із камерами.

— Де цей довбаний гуцул? — роздратовано поцікавився Сева в одного з них.

— Досі в окопі, — винувато знизав плечима той.

— Антіне Христофоровичу, ходіть сюди! Актор приїхав! — гукнув у бік окопу Сева.

З окопу, який школярі вирили спеціально для уроків ДПЮ, аби вчитися боронити батьківщину від уявного ворога — ворога, про якого нічого не відомо навіть директорові школи, — з'являється розпатлана голова. Видно, що Антін Христофорович намагається вилізти нагору, та в нього нічого не виходить.

— Сюди, реб'ята! — гукає він, — витягніть мене з цього клятого шанця.

Чуваки ніяково презираються між собою, а потому зиркають на Севу, мовляв, «а може, ну його на... може, хай там і сидить...». Сева якось винувато киває у бік патлатої голови, мовляв, «нічого не поробиш, хлопці, треба витягнути цього мудака», тож чуваки з приреченими виразами облич ідуть по Христофоровича, витягають його за руки нагору і, наче мішок із гівном, кидають на свіжу травневу траву, а тоді повертаються назад і обережно беруть на плечі свої чорні, нагріті на весняному сонці камери.

— Значить, так, — підходить до нас патлатий, — я вже всьо чудово бачу, рекляма буде файна, але є одне «але»... Нам потрібен іще один актор.